

Ἐκεῖνος ὅστις εἶθε νὰ γίνη παρανάλωμα τοῦ κεραυνοῦ (ἐν ἀραις). Συνών. ἀστραποκεντημένος. Πβ. *ἀναλαμποκεντημένος, ἀνελαδισμένος (ιδ. ἀναλαμπίζω 1), *ἀναλαμποφαγωμένος.

ἀστροπέτρα ἡ, Ἀθῆν. — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄστρο καὶ πέτρα.

Λίθος πολύτιμος οἶονεὶ λάμπων ὡς ἀστήρ.

ἀστροπουλλάκι τό, ἀμάρτ. ἀστροπουλ-λάτδιν Κύπρ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀστροπούλλο.

Μικρὸν ἄστρον, θωπευτικῶς ἐπὶ προσφιλοῦς προσώπου: Ἄσμ.

Δὲν τό 'χω γιῶ ὁ Σαράπαλης 'ς τὸν Ἄδῃ πῶς θὰ πάω, μόνον τ' ἀστροπουλ-λάτδιν μου ποῦ θὰ τὸ πάρῃ ἄλ-λος.

ἀστροπούλλο τό, ἀμάρτ. ἀστροπ'λλο Θράκ. (Σαρ-εκκλ.) ἀστροπόν Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἄστρο.

Μικρὸν ἄστρον. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀστερούδι.

ἀστροσπαρμένος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Τραγούδ. πατρ. 100.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστρο καὶ τοῦ σπαρμένος μετοχ. τοῦ ρ. σπέρνω.

Ὁ δι' ἀστέρων κατεσπαρμένος, ἀστροποίκιλτος: Ποίημ.

Κάμμιὰ νεράϊδα σπλαχνικὴ μὲ ροῦχ' ἀστροσπαρμένα.

Συνών. ἀστροσπαρτος, ἀστροστολισμένος, ἀστροστολόλιστος.

ἀστροσπαρτος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 16 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστρο καὶ τοῦ ἐπιθ. σπαρτός.

Ἀστροσπαρμένος, ὁ ιδ., ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Μιὰ χαραινύλλα σὰν ἀπὸ μαργαριτάρι
λεύκαινε τὸν ἀστροσπαρτο ἀκόμη αἰθέρα

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν.

ἀστροστολισμένος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀστροστολίζω).

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστρο καὶ τοῦ στολισμένος μετοχ. τοῦ ρ. στολίζω.

Ἀστροσπαρμένος, ὁ ιδ.: Ἀστροστολισμένος οὐρανός.

ἀστροστολόλιστος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 67 ITυπάλδ. Ποίημ. 47.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστρο καὶ τοῦ ἐπιθ. στολιστός.

Ἀστροσπαρμένος, ὁ ιδ.: Ποίημ.

Ἡ νύχτα εἶν' ἀστροστολόλιστη κ' ἡ αὐγὴ τὰ διώχνει τ' ἄστρα
ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν.

Νύχτα γλυκειά, ἀστροστολόλιστη, πλὴν μὴν προβῆς γιὰ μένα
ITυπάλδ. ἐνθ' ἀν.

ἀστρουδάτος ἐπίθ. Κῶς.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστρούδι καὶ τῆς καταλ. -ατος.

Ὁ ἔχων ἀστερίσκον ἐπὶ τοῦ μετώπου: Ὑγιὸς ἀστρουδάτος (ἐκ παραμυθ.).

αστρούδι τό, Σύμ. ἀστρούδ' Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστρο καὶ τῆς καταλ. -ούδι.

Μικρὸν ἄστρον. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀστερούδι.

αστρούλλακας ὁ, Πελοπν. (Λακων.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀστρούλλας διὰ τῆς καταλ. -ακας.

Ὁ ἀστήρ ἑωσφόρος. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀστρομερίτης.

αστρουλλάκι τό, σύνθηθ. ἀστρουλλάτοι Σκῦρ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀστρούλλι διὰ τῆς καταλ. -άκι.

1) Μικρὸν ἄστρον σύνθηθ.: Ἄσμ.

Διὸ ἀστρουλλάκια ἐπροβάλα | ἀπὸ το' ἀνατολῆς τῇ δάδα
Κρήτ.

Πρῶτ' ἀστρουλλάκι τ' οὐρανοῦ, κατέβα κάνε κρείοι,
ἓνα πανέραιο ἀντρόγυνο βουλήθη νὰ χωρίσῃ

Λακων.

Τὸ δικό μου τὸ παιδάτσι | λάμπει σὰν τὸ ἀστρουλλάτσι
Σκῦρ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀστερούδι. 2) Μικρὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου ζόφων στίγμα ἐκ λευκῶν τριχῶν ὅμοιον πρὸς ἀστέρα Θήρ. (Οἶα). 3) Ζυμαρικὸν κατ' ἀστρομορφα τμημάτια σύνθηθ. Συνών. ἀστράκι 3, ἀστρί 5.

αστρούλλας ὁ, ΣΣκίπη Νύχτ. πρωτομ. 51.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀστρούλλι διὰ τῆς καταλ. -ας.

Ὁ ἀστήρ ἑσπερος: Ἀκόμα εἶναι πολὺ νωρίς, δὲ βλέπεις τὸν ἀστρουλλά ποῦ δὲ βασιλεψε ἀκόμα; Συνών. ἀποσπερινός 2α, ἀποσπερίτης 1, ἀπόσπερος 2, ἀστροφεγγίτης.

αστρούλλι τό, σύνθηθ. ἀδούλλι Τσακων.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἄστρο διὰ τῆς καταλ. -ούλλι.

Μικρὸν ἄστρον ἐνθ' ἀν.: Ἐν' ἀστρούλλι πρόβαλε μέσ' ἀπὸ τὰ σύννεφα σύνθηθ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀστερούδι.

αστρουρανός ὁ, Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄστρο καὶ οὐρανός.

Ὁ ἑναστρος οὐρανός: Ἄσμ.

Κι ὅσον εἶν' ὁ ἀστρουρανός νὰ εἶναι λεφτοκάργα
νὰ στέλλω 'ς τὴν ἀγάπη μου νὰ μ' ἀγαπᾷ καθάρεια.

αστρούτσικο τό, Καπ. (Ποτάμ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἄστρο διὰ τῆς καταλ. -ούτσικο, δι' ἣν ιδ. -ούτσικος.

Μικρὸν ἄστρον: Ἄσμ.

Ἐνα ἄστρον ἀστρούτσικο π' ἀκολουθεῖ τὸ φέγγο

νὰ τό 'χω 'ς τὰ μανίκια μου, νὰ τό 'χω 'ς τὰ λινά μου.

Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀστερούδι.

αστροφεγγαράκιν τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄστρο καὶ φεγγαράκιν, δι' ὃ ιδ. φεγγαράκι.

Οἱ ἀστέρες καὶ ἡ σελήνη ὁμοῦ: Ἄσμ.

Γιὰ τὸν πρῶτον μου, γιὰ τὸν ὑστερινόν μου

γιὰ τὸν Κωσταντῆν, τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς μου,

τηνὰν ἔλουζα 'ς τὸ ἀστροφεγγαράκιν.

Συνών. ἀστροφεγγάριν.

αστροφεγγάριν τό, Πόντ. ἀστροφέγγαρον Πόντ. ἀστροφέγγαρο Λεξ. Βυζ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄστρο καὶ φεγγάριν, δι' ὃ ιδ. φεγγάρι.

Ἀστροφεγγαράκιν, ὁ ιδ.

αστροφεγγιά ἡ, ἀστροφεγγία Κύθηρ. ἀστροφεγγιά κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) ἀστροφεγγιά πολλαχ. ἀστρουφιγγιά βόρ. ιδιώμ. ἀστρουφιζιά πολλαχ. βορ. ιδιωμ. ἀστροφεντζιά Τσακων. ἀστροφοντζιά Τσακων. ἄστροφοντζιά Τσακων. ἀστροφεντζιά Κύπρ. ἀστρουφιζιά Λέσβ. ἄστροφεγγιά Κρήτ. ἄστροφαγγία Καλαβρ. (Μπόβ.) ἄστροφογγία Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄστρο καὶ φέγγος καὶ τῆς καταλ. -ιά. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἡ φεγγοβολία τῶν ἄστρον ἐν αἰθρίᾳ κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Τσακων.: Ἀπόψε εἶν' ὥραία ἀστροφεγγιά. Ἐβλεπα καὶ περπατοῦσα 'ς τὸ δρόμο ἀπ' τὴν ἀστροφεγγιά. Ἀστροφεγγιά σὰν νὰ 'ναι ἡμέρα κοιν. || Ἄσμ.

Νυχτιές χωρὶς ἀστροφεγγιά, νυχτιές χωρὶς φεγγάρι
Ἀρκαδ.

